Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 2. | Fredagen den 29. November 1907. | Ugeblad. 5 Øre.

Revoltens Start

— Oplaget af første Nummer er nu spredt over hele Byen gjennem Kiosker og Forhandlere.

— Revolten forsendes gratis pr. Post, til Provinsen dog kun naar der abonneres paa mindst 2 Eksemplarer.

— Nr. 1 findes endnu i tilstrækkelig Mængde til at vi, i alt Fald i den nærmeste Tid, kan forsyne nye Abonnenter.

— Dette Ugeblad er noget for sig selv — derfor bør Folk læse det.

Specialister

Her staar ingenting paa Spil.
Vogter dog med ædel Varme
hver af os paa Dybets Nød
og kan rime Nød paa Brød!
Gaa kun hvem du vil
paa Klingen,
Præst og Digter, Socialist —
hver af os er Specialist
i at lide med de Arme.

Som Forfatteren Andersen Nexø sagde i Revoltens forrige Nummer: Vi er allesammen bleven Specialister i Fattigdom.

Oprøres imod den, er der ingen der gjør. Men oprøres over den, det gjør de alle. Og det ligefrem lever Fattigdommen af.

Der holdes hver Morgen Liv i den med fortræffelige Beskrivelser i Politiken, Social-Demokraten og de andre kapitalistiske Allianceblade; disse Elendighedens Professorer fører Journal over, hvordan en mishandlet Barnerøg ser ud, hvordan en fattig Drankermave former sig paa de forskellige Stadier, hvordan Sulten paavirker en Familie i Baggaarden, hvordan Kulden ødelægger en Proletars Muskelsystem, og naar de ikke har andet Hospitalsstof, føler de deres Kollega Johannes Hansen paa Pulsen og er bekymrede over Sundhedstilstanden i de højere Kredse, som han færdes i. Det er ganske fortræffeligt. Og det har de gjort nu i over tyve Aar, og det vil de blive ved med i de næste tyve Aar. De har taget Doktorgraden i at stille Fattigdommens Diagnose. En Gang imellem bringer de saa en Statistik over, hvor mange der er døde af Fattigdom i den Tid de har praktiseret, samt hvilke andre Fremskridt der er gjort.

Overfor disse fremragende Specialister kan der ikke rejses Indvendinger. De har nu lappet paa Fattigdommen i en Menneskealder med alle mulige Recepter; de har ordineret et nyt Kristiansborg Slot mod Bolignøden, de har brugt Alderdomshjælp og Jord til en Husmandsko imod Sulten, de har bygget Hospitaler og krævet Kontingent ind mod Sygdommen, og de har foreskrevet en Spiseskefuld Lønforhøjelse en Gang hvert tredie Aar mod Revolutionen. Kort sagt, de har holdt udmærket Liv i Kadaveret. Fattigdommen er i alt væsenligt nu saa radmager og usel, som den var, da disse Specialister første Gang bad den om at række Tungen rigtig langt ud.

Nej, der kan fra Videnskaben, saadan som den fremdeles læres paa Universiteterne i København og Berlin, ikke indvendes noget mod berømte Lærde som Cavling og P. Knudsen.

De har fuldkommen Ret begge to; saadan maa Fattigdommen behandles med Omslag fra Apoteket i Fredericiagade. Desuden har jo alle disse Specialister aflagt Ed paa den gamle Farmakøpe af 1849, den saakaldte Grundlov med Revision af 1866. Videnskaben er ikke naaet længer.

Men her er det vi melder os med vor eneste Tvivl, idet vi ellers fuldt ud anerkjender Kapaciteter som Politiken, Social-Demokraten og den Skole, de har dannet. Deres Evner som Operatører og Medicinmænd er hævede over enhver Kritik, — men var det ikke snart paa Tide at slaa den Syge ihjel som uhelbredelig?

Vi ved ganske vist, at om man indførte Socialismen, den af Karl Marx tilraadede Produktionsform, og derved slog Fattigdommen plat ihjel, saa blev alle dens Specialister overflødige og maatte finde paa en anden Levevej. Men tænk, hvad der var vundet for Patienten!

Rigsdags Konto

Den 7. Marts i Aar opgjorde „Social-Demokraten" Indtægten af sidste Rigsdagssamling. Den bestod i tre Ting, skrev Bladet, nemlig:

Et nyt Kongeskib,
En Lov om Hofpensioner,
En Nøttelov.

Dette var altsaa, hvad de socialdemokratiske Politikere opnaaede efter et Aars Samarbejde med Bourgeoisiet.

Om vi da ikke selv vil drive Politik?

Jo! Men vor Politik er simpelt hen den: at skille os af med saadanne Politikere.

Til Arbejderne!

Fra en Arbejder.

Tror I, at Verdensudviklingen bestandig fortsætter? Alle I, til hvem dette Spørgsmaal naar hen, vil som med en Mund svare: Ja!

Og ingen, hvis Sanser er i Orden, vil kunne svare andet. Den menneskelige Udvikling gaar uafladelig fremad, til Tider maaske lidt trægt, mindre hurtigt end ønskeligt, men kaster vi Blikket tilbage bare 100 Aar, da ser vi tydeligt, hvor langt fremad vi er naaet, navnlig paa det tekniske Omraade. Og ligesaa lidt som vi har Grund til at tro, at den Udvikling, der daglig foregaar indenfor den tekniske Verden, skal have naaet Højdepunktet, ligesaa lidt er der Grund til at antage, at den sociale Udvikling skal naa sit Højdepunkt i en overskuelig Fremtid.

I troede mange af Jer, at vi skulde naa ind i bedre Tilstande, naar først vi fik en Venstreregering. Nu har I opdaget, hvor skammeligt I er — for at bruge et bevinget Ord — snydt og narret, og nu lyder Raabet fra Arbejderne og deres Presse paa en radikalere Regering. Faar vi den? Ja det gør vi jo en Gang; Borgbjerg har paa sin Amerika-Tourne udtalt, at vi skal have det første social-demokratiske Ministerium 1912. Og hvad saa? Er Maalet saa naaet 1912?

I der tror paa, at Udviklingen fortsætter, skal vist ikke have lang Betænkningstid for at komme til Klarhed over, at vi maa videre for at naa til mere ideelle Tilstande end dem, der bydes os af et Ministerium K. M. Klausen, Borgbjerg, Zahle, Ove Rode.

Nøler nogle af Jer med Svaret, da beder jeg Jer: se et Øjeblik paa vor Kommuneadministration, i hvilken tre af ovennævnte Herrer har Sæde. Har I mærket nogen særlig Forskel, efter at disse Herrer har faaet Plads i Borgerrepræsentationen? Jo der er i disse Dage sket noget, der er værd at notere, nemlig dette: Social-Demokratens Allierede Politiken — der blandt andet ogsaa redigeres af Ove Rode — søger at underholde Læserne ved at foreslaa disse at hitte paa et nyt Navn til Ladegaarden, der skal flyttes ud paa Amager og fortsætte der under de gamle Former. Ser I, Arbejdere, det er Retningen, som Reformerne tager: nye Etiketter paa Flaskerne med det gamle Sprøjt, saadan bliver det i en socialdemokratisk Stat.

En Vandring i Ørkenen bliver det. Men vi maa videre, ind i det forjættede Land, det socialistiske Samfund.

Maskinarbejder.

Georg Brandes og Peter Knudsen

Georg Brandes er bleven angrebet i Social-Demokraten, — og han kan forsvare sig selv.

Naar det bebrejdes ham, at han ikke har sluttet sig til Førerne og deres Kræmmerpolitik i Rigsdagen, maa vi dog have Lov at sige, at os forekommer det at være en dum Bebrejdelse. Vi skal forklare det nærmere.

Denne saakaldte Arbejderpolitik er bundkonservativ. Det bevises allerede derved, at den drives sammen med Bourgeoisiets Førere. Man vil ogsaa have lagt Mærke til, at i den Anledning er Ordet „Storborger" efterhaanden gledet ud af Social-Demokraten og kommer kun frem ved meget sjældne Lejligheder, naar det skal bildes Arbejderne ind, at nu skyder Peter Knudsens Tivolikanon med skarpt og futter af med, at han er „parat til Revolutionen." Aa, Guldregn!

Georg Brandes sagde en Gang i Firserne ved en Fest paa Sommerlyst, at ham var det komplet ligegyldigt, om C. C. V. Nyholm blev valgt derude paa Frederiksberg. Men Førerne snakkede Arbejderne for, at det var en socialistisk (!) Sag, og C. C. V. Nyholm blev valgt. Nu sidder Nyholm som Formand i Højesteret, og det er muligt, at en Masse Arbejdere falder i Begejstring over, at den Mand har de stemt paa og haft al den Fornøjelse af. Forleden dømte han de unge Socialister til Vand og Brød. Men at Georg Brandes ikke var begejstret over Fænomenet Nyholm hverken den Gang eller nu, det holder vi sgu, nu bandte vi, med ham i.

Det var det ene; det man bebrejder Georg Brandes er, at han ikke har sluttet sig til denne Nøllingepolitik.

Det andet er, at til Dato har denne Politik — ganske naturligt — ikke frembragt en eneste Mand. Tænk blot paa, at i de sidste Uger har de socialdemokratiske Rigsdagsmænds Blade i Integade og Farimagsgade hylet efter Alberti, som om det var Arbejdernes Liv om at gøre. Og saa angaar det hele en Valgkreds til Simon Koch og en Ministerstol til Borgbjerg.

Hvor vi godt forstaar, at Georg Brandes ikke vil rende med i det Mandfolkeskjap. For han er dog allenfals en Mand.

Maaske kan man bebrejde ham, at han ikke gik med Louis Pio. Men at han ikke gik med Peter Knudsen — aldrig!

Arbejdernes Kasernering

Altid glad og fornøjet ved sin egen Tilværelse fortæller Social-Demokraten i Søndags om en forestaaende ny stor Sejr i Esbjerg. Partiet i Esbjerg Byraad har nemlig indbragt Forslag om, at der skal opføres kommunale Arbejderboliger.

Nu ved vi nok, at man har Kineserkvarterer, Negerkvarterer og i de mest fordummede Lande ogsaa Jødekvarterer. Der er altsaa Forbilleder nok. Men maa vi alligevel lægge et godt Ord ind hos P. Knudsen for de danske Arbejdere.

Hvorfor i al Verden skal de Mennesker kaserneres for sig selv? Partiets Førere er ganske vist for længe siden hørt op at leve sammen med Arbejderne i Værksteder, Fabriker og Baghuse. Vel, det siger vi heller ikke noget til; naar man selv er naaet saa vidt, at man kommer til Hofmiddage, Grosserermiddage og Bistrupmiddage, er det jo saa sin egen Sag at gaa paa de billige Spisehuse. Maven kan ikke taale det. Lad Arbejderne da i Guds Navn leve, arbejde og spise for sig selv, — men maa vi saa i det mindste blive fri for at faa dem flyttede af Vejen i „Arbejderboliger".

Disse Smaalejligheder med en Tallerken Have til er unægtelig moderne i de højere Samfundskredse, og saadan et lille Hus er ogsaa bedre end det de fleste Arbejdere nu har at bo i. Men alligevel, lad os blive fri for Kastevæsen og Klasseadstillelse som nu dette her med kommunale Arbejderboliger. Det ser saa humant ud — oh, de socialdemokratiske Politikere er saa humane! — men socialistisk er det Pine Død ikke. Det er jo bare en Kopi af hvad hveranden Storfabrikant og Godsejer gjør, naar de endelig skal til at sørge for deres Arbejdere, nemlig efter Principet: Herskab for sig, og Arbejdere for.

Nej ræk mig, o Broder, din barkede Haand! Eller kan virkelig ingen af de Herrer trykke Kongens Haand til Tak for Mad uden helt at glemme at trykke Arbejdernes til et tarveligt Velbekomme?

Det er dog en Ynk, at vi altid skal have de Mennesker til en Side. Og det er en Gemenhed at lave særskilte Arbejderbyer, saa længe vi andre faar Lov at bo, hvor vi vil.

Stor Sejr i Pjaltenborg!

Paa et Par Møder ad Køge til har Borgbjerg og Slengerik i Forening faaet vedtaget et Par Resolutioner imod Alberti. Han var ikke selv til Stede, og disse „enstemmigt vedtagne" Resolutioner minder i det hele taget stærkt om de Afstemninger, som Fritænkerne for mange Aar siden lod foretage over Vorherre. Ellers uden Sammenligning — der er saa vist ingen af dem, der har taget Skade af den Slags Tossestreger.

Men vi er altsaa ikke naaet videre i Kultur, end at Social-Demokraten og Politiken paa deres to Kumpaners Vegne skildrer disse barnlige Afstemninger over Alberti som en stor Sejr for Arbejderne i Rømersgade og Grosserene i Integade.

Er Folk da virkelig bleven saa fordummede, at de ikke kan se, at den Slags „Socialisme" bare er til Gavn for det politiske Pjaltenborg ude i Fredericiagade?

Stiftsprovsten og P. Knudsen.

Social-Demokraten er henrykt; nu er der igjen en Storborger, der er gaaet over i Partiet. Det er Stiftsprovst Jacobi i Aalborg.

Bladet fortæller bevæget, at Stiftsprovsten er en Tilhænger af „den humane Kærlighed", og at han har erklæret offentlig, at han hver Dag i sit Lønkammer beder for Socialdemokratiet.

Det er det, vi allerede har sagt et Par Gange her i Revolten; alle pæne Folk bliver efterhaanden „humane". Saadan en Bøn for det humane er nemlig en nem lille Ting.

Og har Du Social-Demokraten læst,
Saa bliver Du human som den, dit Bæst!

Jojo, naar Arbejderne er saa humane, at de faar Stiftsprovsterne med sig, saa skal det nok blive til noget.

Hisset!

Det frie Arbejde

—o—

Vi er saa fortærskede af Lonarbejde og Lonkamp, at vi rent har glemt, at Maalet jo var dette Arbejdes Afskaffelse gjennem Indførelse af socialistisk Produktion.

I Social-Demokraten og de andre Venstreblade staar der aldrig noget om det. Der hedder det kun: Vælgere, stem paa os! Som om det ikke kunde være Lonarbejderne den samme baarlige Reformmargarine, om der staar Alberti paa Votten, eller der staar P. Knudsen.

Saa uvante er Folk bleven med at tænke socialistisk under det nuværende politiske Sjov, at naar man taler til dem om det frie Arbejde modsat Lonarbejdet, saa siger de: hvad er den a'? Hvem Fanden vil bestille noget, naar Arbejde bliver en frivillig Sag?

Jo, den er saamænd af Karl Marx. Og det vil gaa udmærket.

Der vil, saa snart Folk har lært sig fra at tænke P. Knudsenst, blive dannet Grupper af frit producerende Mennesker, hvor der for kun var Mennesker, som holdtes sammen af Arbejdstvang og Lonkamp. Nogle vil drive Agerbrug, andre Industri, Fiskeri, Kunst, Videnskab, eller sørge for Samfærdselen. Og Udvekslingen af Varer vil ske af samme Aarsag som tidligere: fordi Menneskene ikke kan leve den foruden, fordi Agerbrugeren maa have Hjælp af Haandværkeren, og omvendt i det uendelige. Men den vil ske med et andet Formaal. Thi man producerer ikke mere for at tjene Formuer, for at gjøre sig til Herre over andre, men man producerer for at skaffe sig Livets Goder og i Bevidstheden om, at det ikke lader sig gøre, uden at det ene Menneske bestandig arbejder for det andet. Pengene er borte. Solidariteten har faaet en ædlere Grund under sig ligesom Arbejdet, den hviler ikke længer paa Lonkamp, men paa gensidig Hjælp.

En Bonde, der nu arbejder for at skaffe Penge til Skatter, eller en Haandværker, der hver Dag ser en væsentlig Del af sit Arbejde forvandle sig til Magtmidler over ham selv, de vil næppe gaa fra Ploven eller Hovlen, naar Arbejdet er bleven løst af sine Lænker og kommer alle til Gode. Eller tænk paa en Lokomotivfører, der nu staar bundet til sin Maskine ved Trusler om Afsked og Arbejdsløshed, og som højest truer igjen, naar Lonnen bliver altfor lille og Arbejdsdagen altfor lang; — naar han gjør sin Pligt under saa taabelige Forhold, saa har han da hundrede Gange mere Grund til at gjøre sin Pligt, naar den er renset for alt andet end det, der er hans egen og hans Næstes fælles og ligelige Interesse. Hvorfor skulde han til den Tid springe af Lokomotivet paa Halvvejen til Korsør, naar han aldrig gjør det nu?

Jo, han kunde gjøre det af Dovenskab. Ja det staar der ganske vist i Social-Demokraten og Politiken, men der staar det slet ikke hos Karl Marx og Socialisterne. Den Dovne behøver vi ikke at være bange for, vi som ikke en Gang er bange for en Rigsdagsmand. Og derom skal vi fortælle i næste Nummer af Revolten.

Mænd og Kvinder,

der vil deltage i Oprettelsen af
en Forening til:

Studium af socialistisk Produktion,
og
Start af en socialistisk Koloni her i Landet,

anmodes om at indsende Navn og Adresse.

Vi vil udbrede Forstaaelsen af, at alle maa lide meningsløst i enhver Stat, hvor ifølge selve Statens Ide Arbejde altid er Konkurrencekamp, og hvor Fællesskabet i Interesser mangler i den Grad, at ikke blot Kapitalisterne kæmper indbyrdes om Udbyttet, men Lonarbejderne kæmper indbyrdes om Arbejdet.

Staten skal bort, for at Samfundet kan bevares. Pengene skal bort, for at det frie Arbejde kan indføres.

Revolten.

Europas Haab

—

Guld eller Revolte?

—

Uden at ane, hvilken Galehusskildring det giver, skriver København:

„Europas Haab er nu den franske Nationalbank."

„Den franske Nationalbank er nu den eneste, der kan fri Europa for en frygtelig Krise."

„Vi maa vende vore Øjne mod Kælderen i Rue de la Banque i Paris."

Den, der læser Europas store Aviser i disse Dage, vil finde disse Sætninger varierede, gentagne, atter gentagne og stadig løbende ud i dette samme og ene: „Frankrigs Guld er nu det, der kan redde Europa ud fra den frygtelige Krise, som det amerikanske Krach har ført over os. Det franske Guld er nu det eneste, der kan redde Europa fra en finansiel Krise, — hvis Følger ikke paa nogen Maade vilde kunne overses."

Frankrig ejer en Sjettedel af alt det Guld, der findes paa Jorden. Dette betyder jo ikke, at det ejer en Sjettedel af det, som er Byttemidlet. Alene i den franske Nationalbanks Kældere ligger der for 6 Milliarder Francs i Guld. Det er 4200 Millioner Kroner — i Guld. Og naar man nu tænker paa, at der ikke er en Bank i Europa udenfor Frankrig, der ikke raaber paa Guld, Guld! — fordi dette Guld er det eneste beroligende Middel mod den Feber og Ophidselse, en Verden er greben af, saa forstaar man, hvilken Magt der er koncentreret i Kælderen i Rue de la Banque i Paris, og man forstaar ogsaa, hvilken Fordel Frankrig vil kunne trække ved at sende nogle Hundrede Millioner af sine Guldstykker ud til Hjælp — meget langsom Hjælp — i Europa."

— — Nej, Europas Haab, mon det ikke skulde være en Revolte mod Pengenes Magt, det vil sige en Revolte mod Troen paa Pengenes evige Nødvendighed?

Tabt Kulsyren.

I Politiken fortæller Cavling som noget næsten uroligt, at Johan Skjoldborg er bleven Anarkist og har advaret mod at købe sin Overbevisning for 2 Kr. 50 Øre Kvartalet plus Postpenge.

Skjoldborg har sagt paa et Møde, at Politikens „Aandsbærere" nu havde „tabt Kulsyren", og at han ikke frygtede den nye anarkistiske Bevægelse, tværtimod.

Men Cavling begriber ikke, at man kan foretrække noget andet for hans og P. Knudsens flattede Sifoner.

Revolutionsfaaret

Vorgbjerg skal Fredag Aften tale for den radikale Ungdomsklub i Studenterhuset om „Dynastiet Alberti".

Alt det Sladder om Breve og Murften skal nu proppes i de unge Mennesker som „social Revolution". Hvor er det usselt og ynkeligt!

Skørte-Jægere

—o—

Den saakaldte „radikale" Presse — hvis Rigsdagsmænd alle har aflagt Ed paa Grundloven! — smisker i disse Dage varmt for Kvinderne.

Sagen er, at der er bleven holdt Møde her i Byen til Oprettelsen af et „Landsforbund for Kvinders Valgret". Og Social-Demokraten, der aldrig er gladere, end naar den kan komme til at pirre Bourgeoisiet, skaar vældige Slag for Kvindens Valgret, som ikke er andet end et nyt „Hold dig paa Maatten", og som derfor ogsaa støttes af Politikens Damer.

Nu har de radikale Mandfolk siden 1849 stemt og stivet Staten af, og nu skal de have de radikale Kvindfolk til at hjælpe sig. Den bliver god!

Lad os allerførst se paa det, som de to Dusin edsfæstede socialdemokratiske Folketingsmænd og deres Allierede fra Integade her vil have fattige Arbejderkvinder og velhavende Damer til at alliere sig om. Det er altsaa om Erobringen af den politiske Magt, af Staten.

Vi beder P. Knudsen undskylde, at vi her citerer Karl Marx. Han siger:

„Staten er altid de Besiddendes Organisation til Undertrykkelse af de Besiddelsesløse, og hvis Staten vil tilintetgøre Pauperismen (den lovordnede Fattigdom), maa den tilintetgøre sig selv".

Det berømte kommunistiske Manifest — Hr. P. Knudsen maa igen meget undskylde; vi vil jo aldeles ikke opfordre ham og hans tre og tyve Kolleger til at blive Menedere — det historiske Opraab til Proletarerne i alle Lande siger:

„Den politiske Magt er en Samfundsklasses organiserede Magt til Undertrykkelse af en anden Samfundsklasse".

Se, det var straks noget helt andet end Kæleriet i Social-Demokraten for Bourgeoisiets stemmebegejstrede Damer og i Politiken for de ærede Arbejderes Koner og Døtre.

Men nu skal vi høre mere. Friederich Engels — undskyld! — siger i sin Bog om Familiens og Privatejendommens Oprindelse:

„Staten har ikke eksisteret altid; da Privatejendommen skabte Klasseinddelingen, blev Staten en Nødvendighed. Men nu nærmer vi os en Udvikling i Produktionsforholdene, da Klasseinddelingen ikke alene hører op at være en Nødvendighed, men bliver en Hindring, og disse Klasser maa uundgaaelig forsvinde ad samme Vej, hvorfra de er komne, det vil sige med Privatejendommen, og dermed forsvinder logisk ogsaa Staten, der jo opstod ved Privatejendommen".

Selvfølgelig passer dette her ikke P. Knudsen, som sidder i Finansudvalget. Han holder stam med Damerne, ligesom Cawling sværmer for Proletarbørnene. Og disse to lige udmærkede Tilhængere af Valgretten i „den socialistiske (!!) Stat", Uhyret med Lovehoved og Lammehale, vil naturligvis erklære det for Løgn, at Friederich Engels sagde rent ud, at alle „Stater" en Gang vilde faa Plads i et Museum som historiske Kuriositeter.

Det er næsten Synd for de to Skørtejægere, men vi maa fortælle dem mere. Den i gamle Dage i Arbejderpressen meget benyttede Bakunin sagde — om Forladelse! — følgende:

„Staten er i sit Princip en uhyre Kirkegaard, hvor alle det personlige og lokale Livs Tilkendegivelser, alle de Enkeltinteresser, der netop udgør Samfundet, opofrer sig, dør og begraves".

Men nu er Staten bleven Socialdemokraternes Ideal, ligesom det altid har været Kapitalisternes, og Statens Disciplin i Skolen, Hjemmet, Hæren, Fabriken og Regeringen, den kopierer de ivrigt i Partidisciplinen.

Naa, Partifælle Karl Marx og Partifælle Friederich Engels gav altsaa Fanden i Disciplinen. De havde jo heller ikke aflagt Ed paa den for 10 Kr. om Dagen.

Men nu skal vi altsaa have Kvinderne ind under Disciplinen. De politiske Skørtejægere er allerede ude efter dem, Cawling i Rømersgade og P. Knudsen i de højere Kredse.

Og saa er Afgørelse efter Stemmeret, ogsaa efter Kvindens Stemmeret, tilmed en ganske umoralsk Afgørelse. Men derom næste Gang.

En ung Tegner,

som har Hjærte for andet end Avisspjat om Modeskuespillere og Modepolitikere, og som vil hjælpe os med revolutionær Satire, vil blive kammeratligt modtaget ved

Revolten.

Væverens Vise

Om Præstens Ord skal i Kirken lykkes,
med Messesærk først maa Manden smykkes;
den væver vi Smaa til vor Præst og Bisp,
skønt selv har vi ofte til Skjorten mist'.
Vi væver de hellig', vi væver de sogne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nogne.

Om Excellencen skal Riget regere,
med Kjole og Baand maa han smykkes og mere;
det væver vi Smaa til vor Jorddrots Glæde,
selv mangler i Jorden vort Lig tidt et Klæde.
Vi væver de hellig', vi væver de sogne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nogne.

Men vent kun, vor Tid vil ogsaa nok komme,
naar først med de Stores Tid det er omme;
da væver vi Smaa dem et prægtigt Lagen
og moder som Følge paa Jordefærds-Dagen.
Vi væver de hellig', vi væver de sogne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nogne.

Ved Tres.

Hvad Stadslægen fortæller

—o—

Professor Dr. P. Knudsen offenliggjorde den 22de dennes i Social-Demokraten følgende Aarsoversigt:

„I Aaret 1906 blev der i Tyskland stillet Fordringer af Arbejderne i 8543 Tilfælde. De stilledes paa 14,044 Steder i 62,780 Bedrifter med 1,260,571 Arbejdere. Af disse Fordringer blev 110 atter taget tilbage og i 4558 Tilfælde (54,1 pCt. eller godt Halvdelen) naaedes der til Enighed om fredelig Forhandling. I 3873 Tilfælde (45 pCt.) kom det imidlertid til Strejke eller Lockout. Ialt kostede Lønbevægelserne Fagforeningerne 13,451,718 Mark.

Af Angrebsstrejker blev der ført 2265 af 47 Organisationer, 109,533 Mænd og 14,223 Kvinder deltog deri. Udgifterne var 6,689,328 Mk. 1181 Strejker med 85,315 lykkedes, 330 med 22.018 Deltagere lykkedes ikke. 588 med 48,282 Deltagere havde et delsvis heldigt Udfald. Resultatet kendes ikke for 104 med 6120 Deltagere.

42 Organisationer førte 1048 Forsvarsstrejker, 35,315 Mænd og 3415 Kvinder deltog. 589 Strejker med 13,616 Deltagere endte med Sejr, i 128 med 4960 Deltagere var Sejren delvis og i 286 med 9086 Deltagere tabte Arbejderne. 45 med 4297 Deltagere fik et ubekendt Resultat.

I 1906 var der 560 Lockouter i Tyskland. 40 Organisationer var interesseret deri. 84,489 Mænd og 8867 Kvinder var kastet paa Gaden. Lockout'erne kostede Fagforeningerne 9,315,079 Mark. I 168 Tilfælde med 16,242 Lockoutede vandt Arbejderne. I 146 med 18,496 Deltagere vandt Arbejdsgiverne. I 146 Tilfælde med 18,496 Deltagere vandt ingen af Parterne helt ud. 58 Lockouter med 3272 Arbejdere fik et ubekendt Udfald."

Det er, som man ser, kolossale Summer, denne Statistik opfører paa Arbejdernes Udgiftskonto: 13 Millioner Mark, 6 Millioner, 9 Millioner! Men **hvad fortæller** da Stadslægen om den for disse Penge opnaaede Bedring?

Jo, han siger, at i mange Tilfælde opnaaedes der Lønforhøjelser, Forkortelse i Arbejdstiden og bedre Værkstedsforhold. Og i mange Tilfælde opnaaedes der ingen Ting.

Efter P. Knudsens Aarsoversigt staar det altsaa som en Kendsgjerning, at Strejker og Lockouter har intet som helst med Socialismen at gjøre. Virkningen af dem er kun nye Aftaler med al den gamle Raaddenskab; det rører slet ikke ved Grundskaden, ved Lonarbejdet. Det beholder vi.

Men hvad det koster, — naar man da ikke selv er Stadslæge!

De Enfoldige

—o—

For omkring 30 Aar siden gik der her i København en ung blond Nordmand, som hed Haakon Ovre. Han var vist ikke noget den Gang. Men omkring 1890 traf jeg ham igen nede i Frankrig, og da var han bleven fransk Politiassistent. Det var ham, der senere, vel for en halv Snes Aar siden, blev nævnt af en Taler i Deputeretkammeret som „Kong Oscars Ven", jeg husker ikke i hvilken Anledning.

Haakon Ovre var et lyst Hoved, og en Dag fortalte han mig følgende Historie, som ikke alene er morsom, men ogsaa belærende. Den viser vores af Spiritisme og Rigsdagspolitik beleirede Tid, hvor utroligt Menneskene kan lade sig narre.

Ovre havde et lille Hus med Have til udenfor Paris, og der var Naboer, hvis Grund kun skiltes fra hans ved en Hæk. Nu ved man, at paa Landet lender Folk ikke til W. C.; dernede ligesom her gaar de ud i fri Luft og sætter sig paa Rad bag en Række Buske. Og en Dag da Ovre stod og gravede i sin Have, kommer en af hans Naboer ud i sin Have paa Naturens Vegne, som det hedder i Militærsproget.

Naa, Monsieur Ovre er en stor Spøgefugl; han ser dette her, og da det rette Øjeblik er der, stikker han Spaden under! Og efter lidt taalmodig Venten trækker han den forsigtig tilbage under Hækken og stiller sig paa Lur.

Nu ved man, at enhver vil gerne se sit eget Barn. Men da Manden ovre bag Hækken vender sig, bliver han ganske forvirret. Der er ingen Ting at se! Han klør sig i Hovedet og stirrer rundt omkring, — nej, der er ingen Ting. Er der da sket et Mirakel? Jer han ved dog at ....

Imidlertid var han saa meget Videnskabsmand, at han huskede, at der maa mere end et Eksempel til for at konstatere et Brud paa Naturlovene. Miraklet fik man ham ikke til at tro paa efter den ene Prøve. Altsaa satte han sig ned igen, og tog med lidt Besvær fat hvor han slap.

Og Ovre var der straks med Spaden, ligesom før!

Men da Manden anden Gang rejste sig og saa sig om, blev han slaget af Rædsel. Alle Helgene, hvad var dog dette! Og uden at give sig Tid til at bringe sin Paaklædning i Orden, styrtede han afsted.

Dagen efter maatte Familien bringe ham paa en Sindssygeanstalt. Han var bleven splitter gal.

Jean J.

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Værenhens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.